

ה"ת 17465/06/21 - מדינת ישראל נגד פטריק אלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 17465-06-21 אלוני נ' מפלג הונאה ואח'

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המבקשת:
נגד
מדינת ישראל
המשיב:
פטריק אלוני

ה ח ל ט ה

בקשה (נוספת) להארכת תפוסים - בהתייחס אך ורק לגזרה מצומצמת של שעונים ותכשיטים שונים השייכים למשיב.

קיצור העובדות

1. המשיב, פטריק אלוני (להלן: אלוני, או המשיב), הוחשד בביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה והלבנת הון; עת פרץ משבר הקורונה ביקשה חברה אמריקאית לרכוש כפפות סניטריות, בבהילות, ובתוך כך פנתה אל אלוני, אשר הציע לה לספק את הסחורה, אך בתנאי לקבלת התמורה מראש. ואמנם, על פי החשד, כ- 24 מיליון דולר הועברו לחשבון בקנדה, הקשור לאלוני; חרף התשלום הנכבד והמהיר לא זכתה הקונה לקבל ולו כפפה אחת.

על רקע זה, בין היתר, לרבות עניני מיסוי שונים, פתחה משטרת ישראל בחקירה נגד אלוני, ובמהלכה נתפסו, בין היתר, כספים רבים (מיליוני שקלים), תכשיטים, אוסף של 34 שעונים, ושני מכשירים סלולאריים. בקשתו של המשיב להשבת התפוסים לידי נדחתה כבר על ידי (ברובה), ומנגד התקבלו בקשות המדינה להארכת תוקף החזקת התפוסים[1], מעת לעת.

2. בהחלטותי הקודמות עמדתי על המסד הראיתי שהתגבש נגד המשיב. ראו למשל את החלטתי מיום 2.11.2022, שם הפניתי לראיות המסבכות ומפלילות את המשיב בחשדות המיוחסים לו כלפי החברה האמריקאית (במ/1, במ/2)[2].

ביחס להיבט המיסוי של הפרשה, אחזור על הדברים שקבעתי ביום 7.4.2022, לפיהם מחומר הראיות עלה כי משנת 2015 לא דיווח המשיב על הכנסה ולו של שקל אחד, והדבר לא עלה בקנה אחד עם 10 מיליון שקלים לערך

(!) שנתפסו, בעיקר במטבע זר, בכספת ביתו, בחבילות ארוזות, עוד בניילונים. המשיב מסר בחקירתו כי אחד, פלוני, בשם מקסים (נטול שם משפחה) התדפק יום אחד על דלתו, מסר לו מזוודה, כנציגו של בנק אמריקאי, לאחר ביצוע עסקת ביטקוין. קבעתי כי נסיבות תפיסת הכסף המזומן מחד גיסא, והעדר הסבר המניח את הדעת מאת אלוני, מאידך גיסא, מגלמים בהחלט חשד, ואף מעבר לכך, לביצוע עבירות של הלבנת הון. למותר לציין עוד, כי לאלוני עבר פלילי רלוונטי, ולו לחלק מן העבירות המפורטות לעיל.

3. ביום 25.4.2023 הגישה המדינה בקשה נוספת להארכת תוקף החזקת התפוסים; נוכח היעדרותו של אלוני מהארץ, בין היתר, נשלחו הצדדים להגיע להבנות.

4. ואמנם, ביום 18.6.2023 ניתן תוקף של החלטה להסכמת הצדדים ביחס לבקשת המדינה, לפיה הוסכם, בין היתר, כי המדינה תמשיך להחזיק בתפוסים (למעט התכשיטים והשעונים) ב-30 ימים מתום מועד חקירתו של המשיב בישראל, עד לשליחת מכתב יידוע על ידי הפרקליטות (או עד יום 21.9.2023 - שלושה חודשים מיום 25.4.2023 אז הוגשה, כאמור, הבקשה האחרונה להארכת תוקף ההחזקה בתפוסים[3]).

5. ברם, הצדדים נותרו חלוקים ביחס להמשך תפיסת שעונו ותכשיטיו של המשיב (להלן: התפוסים שבמחלוקת) אצל המדינה, ומכאן התבקשה ההכרעה דנא.

6. לשיטת המדינה, יש לקבל החלטה ביחס לכלל התפוסים, כמקשה אחת, ולהותיר את התפוסים שבמחלוקת בחזקתה; עוד ציינה, כי ממילא מוטל עליהם עיקול חיצוני להליך זה (מטעם רשויות המס ומצד החברה הנפגעת, מושא הפרשה), וגם מטעם זה לא ניתן לשחררם.

7. המשיב טען כי שווי הכספים המוחזקים בידי המדינה עלה במשך זמן התפיסה (לטענתו, בכמיליון ₪ נוספים), ויש בכך כדי להצדיק שחרור התפוסים שבמחלוקת. עוד נטען על ידי המשיב, כי ערך התפוסים שבמחלוקת הוא "שולי שבשולי", וכן לתכשיטים ולשעונים שנתפסו ערך רגשי עבורו (ועבור משפחתו); על כן, לדבריו, מידתיות התפיסה מחייבת שחרורם.

8. המבקשת השיבה לטענות המשיב, וציינה כי הרווח הכספי שנטען על ידו הוא "רעיוני שלא לומר דמיוני", והפנתה בעניין זה לאופן וטיב ניהול הכספים התפוסים על פי הדין[4]. המבקשת הבהירה כי שווי התפוסים שבמחלוקת (על פי הערכת שמאי) הוא כ-440,000 ₪. לטענת המדינה, שווי העבירה (24 מיליון דולר), מצדיק את המשך התפיסה, כולה. המדינה הוסיפה כי היא אינה מתנגדת להפקדת שווי השעונים והתכשיטים במזומן, תמורת קבלתם (כפי שכבר הוצע למשיב).

המדינה הטעימה כי המשיב, אשר עזב את הארץ לפני כ-8 חודשים, לא מתייצב אצל היחידה החוקרת לחקירה, והוא זה שמעכב בכך את סיום חקירת הפרשה.

המשיב השיב לתגובת המבקשת, וחזר על עיקר טענותיו המנויות לעיל.

9. ביום 9.7.2023 קבעתי כי המשיבה תבהיר[5] את חוקיות תפיסת התפוסים שבמחלוקת; ואכן, ביום 13.7.2023 הבהירה המשיבה את שהתבקשה. המשיב מצידו חזר על טיעונו ביחס לשחרור

התפוסים בתגובתו מיום 18.7.2022, וביקש כי בית המשפט יכריע בבקשת המדינה.

דין והכרעה

10. במחלקת שנפלה בין הצדדים, שוכנעתי כי יש לקבל, באופן עקרוני, את בקשת המדינה, ולהורות על המשך תפיסת התפוסים שבמחלוקת - השעונים והתכשיטים האחרים - יחד עם יתר התפוסים שנתפסו.

11. התפוסים שבמחלוקת הם רכוש בשווי הרכוש שלגביו קיימים החשדות נגד המשיב, והם נתפסו על מנת להבטיח חילוטם העתידי, אם יהא צורך בכך, במסגרת ההליך העיקרי (ראו: סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, רע"פ 4526/18 אלוביץ נ' מדינת ישראל (5.8.2018) (להלן: **אלוביץ**), ע"פ 80/19 אהוד מאיר שאיבות בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (11.8.2019)).

12. הפלוגתא בין הצדדים מתמקדת בשאלת **מידתיות**[6] ההחזקה בשעונו ותכשיטיו של המשיב (ראו למשל את בש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' סיטבון (31.10.2007), בש"פ 1359/17 מדינת ישראל נ' ברוך, פסקה 10 (15.3.2017)).

13. ראשית, אין בידי לקבל את טענת ההגנה שלפיה שווי התפוסים הוא זניח; המדובר בהיקף עבירה נטען בסכום של 24 מיליון דולר, וצודקת המדינה כי שווי התפיסה הכולל[7] מצדיק המשכה, ללא פיצול בין התפוסים השונים.

14. נתתי דעתי אף לטענת המשיב שלפיה התפוסים שבמחלוקת הם בעלי ערך סנטימנטלי עבורו (ועבור משפחתו), ועל כן גם מטעם זה יש לשחררם.

המדינה, בהגינותה, הסכימה לשחרור התכשיטים והשעונים, אולם תחת הפקדתן של ערבויות כספיות, וברי כי יש בכך, באופן עקרוני[8], למלא את משאלתו של המשיב בהשבת התפוסים לחזקתו מחד גיסא, ושמירה על שווי התפיסה, מאידך גיסא.

15. אף הימשכות החקירה (מעל שנתיים) לא מצדיקה שחרור התפוסים שבמחלוקת. אכן, הליך החקירה בעניינו של המשיב נמשך זמן רב, במהלכו המתינה המדינה למסמכים מרשויות המכס בווייטנאם וממפעל הכפפות שם, אשר הגיעו לידיה ביום 30.11.2022 (ראו החלטה מיום 26.1.2023 בעמ' 39 ש' 18-19).

ואולם, אף לאחר קבלת המסמכים על ידי המדינה, המשיב לא נמצא בארץ, ולא היה זמין לחקירה אודותיהם. כבר ביום 26.1.2023 קבעתי כי קשה לבוא בטרזוניה למדינה, הממתינה בסבלנות למשיב, אשר יואיל בטובו להגיע למשרדיה ולתת תשובות נוספות אודות המסמך לו חיכו הכל, לרבות ההגנה עצמה, כמדומני.

קבעתי, איפוא, כי מקום שהדבר היחיד המונע את סיום החקירה ושקילת הגשת כתב אישום, לאחר שהתקבל כבר המסמך המיוחל, הוא חקירתו של המשיב - פשיטא שיש לקבל את בקשת המדינה (דאז, הקודמת) ולהורות על המשך החזקתה בתפוסים; הוספתי, כי אם לא יתייצב המשיב לחקירה - הרי שהוא מסתכן בכך שהארכה הבאה תהיה כמעט "אוטומטית", שכן כרגע המפתח לסיום החקירה נמצא אך ורק בידו.

16. ואכן, הצדדים הגיעו להסכמה ביחס להארכת תוקף החזקת המדינה בחלק מהתפוסים, וברקע לכך העובדה שמאז לא התייצב המשיב לחקירה; בנסיבות אלה, לא ניתן ליתן משקל של ממש, אם בכלל, להימשכות החקירה בעניינו.

17. נוכח האמור לעיל, לאור שווי העבירה הנטען אל מול שווי התפיסה, העובדה שהמשיב לא מתייצב לחקירה ובכך מעכב את סיום החקירה בעניינו, ומנגד הסכמת המדינה לשחרור התפוסים שבמחלוקת בתנאים כספיים שיבטיחו את שוויים - אין בידי להורות על שחרורם.

18. עם זאת, האזנתי לטענת המשיב שלפיה חלק מן התפוסים נתפסו על גופו^[9], וכן כי מדובר בפריטים אישיים שלו (או של רעייתו). נוכח הקבוע בבש"פ 8151/18 **מדינת ישראל נ' אברמוב** (13.1.2019)^[10], ובעניין **אלוביץ**^[11], אני קובע כי אם ירצה בכך המשיב, יגיש בקשה במסגרתה יפרט וידקדק - אלו מהתפוסים נתפסו על גופו, ושייך לשימוש הפרטי (נזכיר כי נתפסו אצל המשיב אוסף של 34 שעונים), או בעל ערך רגשי יוצא דופן. לאחר הגשת הבקשה, אם תוגש, תידון אפשרות של שחרור התפוסים **הספציפיים** האישיים, לגופה.

19. בשלב זה, אני מקבל את בקשת המדינה, ומורה כי המשך תפיסת התפוסים שבמחלוקת יוצמד אל התפיסה הכוללת.

זכות ערר כחוק.

מזכירות - העתק ההחלטה לצדדים, בבקשה.

ניתנה היום, בכ"ו אב תשפ"ג, 13 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.

[1] רכבו של אלוני הושב לו כנגד ערבויות כספיות.

[2] עוד קודם לכן קבעתי כי גם מקום בו מי שנעקץ לכאורה מגיע להסדר פשרה עם עוקצו (ביחס לטענת המשיב כי מדובר בסכסוך כספי-אזרחי) - אין הדבר מנקה את העושה מביצוע עבירה פלילית.

[3] תקופת ההחזקה הכוללת הובהרה על ידי המשיבה ביום 3.7.2023.

[4] המדינה הוסיפה כי אם ירצה בכך המשיב, תסכים כי כלל הכספים שנתפסו יועברו לחשבון קרן החילוט באפוטרופוס הכללי (תחת החזקתם על פי נוהל ניהול כספי מוצגים וערובה בחשבונות משטרת ישראל, כפי שהם מוחזקים בשלב זה).

[5] ביחס לטענת המשיב מיום 8.6.2022, עליה לא חזר במסגרת תשובתו בבקשה הנוכחית.

[6] אשר למסד הראייתי והחשד הסביר ראו הפירוט לעיל, ואת החלטותי מיום 7.4.2022, ו-2.11.2022.

[7] 9,734,612 ₪, 114,065 ₪, רכב מסוג מרצדס (שוחרר בערבויות כספיות), ותכשיטים ושעונים בשווי של כ-440,000 ₪.

[8] ראו בהמשך כי קבעתי שאם קיים תכשיט מסוים או שעון ספציפי אשר לו ערך רגשי יוצא דופן - תוגש בקשה מתאימה, נפרדת, על ידי ההגנה.

[9] הגם שטענה זו הועלתה לראשונה רק ביום 18.7.2023.

[10] שם דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור שהגישה המדינה נגד החלטת בית המשפט המחוזי לקבל את קביעת בית משפט השלום, ולהורות על השבת שעוניו של אברמוב, כנגד ערבויות כספיות (ללא הפקדה כספית או ערבות בנקאית), בין היתר נוכח העובדה שעלה כי מדובר בשעונים אישיים אשר הסבירות לחילוטם העתידי היתה נמוכה.

[11] שם עמד בית המשפט העליון על הקושי בתפיסת חפץ מגופו של אדם.